

Відповідний пункт прописаний у постанові уряду «Про затвердження Правил етичної поведінки державних службовців» від 11 лютого (№ 65). 1 березня він з'явився у вільному доступі на «Урядовому порталі». У документі зазначено, що держслужбовці мають дотримуватися таких принципів, як служіння державі та суспільству, гідна поведінка, доброчесність, лояльність, політична нейтральність, прозорість, підзвітність, сумлінність, «утримання від будь-яких проявів публічної критики діяльності державних органів та їхніх посадових осіб».

На стільки відсотків скоротилася середня зарплата українців у січні порівняно з груднем 2015 року. Про це йдеться в повідомленні Держстату.

Facebook оштрафували на сто тисяч євро за порушення прав користувачів. Компанія має виплатити штраф через неналежне інформування клієнтів про використання опублікованої ними інформації. У тому числі фотографій та відеозаписів. У Facebook є два тижні на оскарження.

Роман ІВАНЮК: Найбільша проблема нашої економіки — її заангажованість політичними діячами

В ефірі наші політики — хороші оратори, а поза ним — вирішують свої комерційні питання

Лучанин, інвестиційний банкір, экс-керівник ДП «Укрспирт» та кризовий менеджер Роман Іванюк розповів «Відомостям» про гальмування реформ в Україні, роботу в державній компанії та плани на майбутнє.

— З якими проблемами Ви зіткнулися, очоливши «Укрспирт», та чому відкликали свою кандидатуру на посаду керівника?

— На відміну від приватної сфери, де тебе мають хвилювати лише економічні нюанси, у роботі державного підприємства доводиться стикатися як з економічними, так і політичними проблемами. Очоливши велику держмонополію «Укрспирт», я побачив повністю розграбоване підприємство, з якого вивели все до останньої копійки, залишивши великі борги. Заводи зупинилися, люди не отримували заробітної плати, були борги перед бюджетом, постачальниками. Спочатку думав, що найбільші біди на підприємстві — економічні.

Власне, економічна проблема була в тому, що підприємство використовували тільки для власного збагачення та приватних інтересів. У суспільстві та в політикумі сформувався дуже негативний рейтинг. «Укрспирт» асоціювався зі словом «корупція», де основним завданням керівників від попередньої влади було збагачення за рахунок держави.

І уявіть собі: коли я здійснию мільйон зусиль, щоб привести роботу підприємства до ладу, запустю завод, починаю виплачувати борги та загалом ефективно працювати, якісь депутати чи політичні діячі своїми заявами в ЗМІ все руйнують, сиплячи звинуваченнями, що в «Укрспирті» все так само, як і було. Як приклад, могу навести заяву одного грузинського діяча, який сказав, що в «Укрспирті» вкрали 120 мільярдів гривень. Мені дзвонять люди і запитують: «Як так?». На що відповідаю: не можна вкрасти 120 мільярдів при обороті в 3 мільярди. Ось такі речі не дають нормально працювати. А все через те, що політики не несуть жодної відповідальності за свої слова.

Працюю з багатьма закордонними як інвесторами, так і реформаторами, і всі вони професіонали. Багато спільних проектів. Та зараз, усе ж таки, у роботі державних підприємств та в нашій економіці забагато популізму.

Але найбільша проблема, яка зараз є в суспільстві, — політична, а саме — спроба державних мужів, політиків, народних депутатів впливати на роботу окремих державних підприємств. У ЗМІ вони всі гарні

оратори, люблять народ, живуть на п'ятсот гривень у місяць, віддають останню сорочку в своєму окрузі бідним людям. А поза ефіром хочуть вирішити свої комерційні питання. Проблема в тому, що вплив таких людей на керівників державних підприємств, міністерств досі залишається величезним.

Уявіть собі, що за весь час роботи в «Укрспирті» в мене було понад 200 народних депутатів, які так чи інакше приходили зі своїми ідеями, баченнями чи проханнями. Це дуже багато. Якщо зі всіма домовитися, то можна було б коаліцію сформувати. Також були «ходаки» з міністерств, правоохоронних органів. Саме це й стало основною причиною того, що я відмовився управляти ДП «Укрспирт». Процес приватизації призупинився, а політичний вплив посилювався.

— Які проблеми виникають

вало підприємство «Луцький спиртогоріччаний комбінат», яке було ліквідоване, а його майно приєднане до майна ДП «Укрспирт». Чому так було зроблено? Тому що на старій юридичній особі завис борг у 68 мільйонів гривень по курсу 5 гривень за долар. Цей борг був штучно зроблений для того, щоб підприємство збанкрутувало і його можна було забрати за борги.

Зараз місцеві депутати розказують людям, що потрібно повернути підприємство назад і дати йому статус окремої юридичної особи, щоб почати сплачувати податки в місцеву казну. Це чиста профанація. Люди, які намагаються це зробити, хочуть впливати на місцевому рівні на призначення керівника та збагатитися на цьому заводі. Можна здійснити прості розрахунки. Луцький спиртзавод у кращому випадку заріє заробить приблизно 200 тисяч

буде кластерна приватизація, то він увійде в кластер із умовно іншими заводами Рівненщини та Львівщини. Якщо буде корпоративна приватизація, то він увійде з іншими заводами в одну юридичну особу.

Звичайно, в інвесторів буде інтерес до Луцького спиртзаводу, бо на його потужностях є можливість виробляти достатньо якісну продукцію. Але, з іншого боку, це виробництво не входить до першої десятки спиртзаводів України за виробничою потужністю, якістю обладнання та ефективністю.

— Надходили пропозиції очолити інше державне підприємство чи, можливо, регіон?

— Очолити регіон, мабуть, я не готовий і не був би готовий. Щоб керувати регіоном, потрібно бути більше політиком, ніж менеджером, людиною, яка фактично представляє інтереси Президента в регіоні. Я

в Україні, щоб вийти з кризи?

— Криза в нас почалась у 2008 році, а зараз уже 2016-й. Можливо, це не криза. Можливо, ми так живемо. Можливо, це нормальний стан речей, а період із 2005-го по 2008-й був аномальним. У цей період в Україні хтось повірив на Заході, прийшли шалені гроші. У той момент ми нічого цього не заслужили і не зробили нічого для того, щоб жити краще. Коли інвестори зрозуміли, що ми цього не заслуговуємо, — відвернулися.

Щоб в Україні закінчилася криза, потрібно докладати в два чи в три рази більше зусиль, щоб заслужити довіру. Необхідно залучити міжнародні інвестиції, стабілізувати курс валюти й укріпити гривню. Також потрібно створювати нові робочі місця та конкуренцію на ринку праці. Зараз в Україні зарплата нижча, ніж у китайській провінції Сичуань. Інвестори мали б сюди вже прийти, але чомусь не йдуть. Значить, ми щось не так робимо, не даємо інвесторам можливість заспокоїтись і відчувати себе захищеними. От і все.

— Чи є плани продовжувати політичну діяльність?

— Більше так, ніж ні. Порівняно з політичною діяльністю, працюючи в приватному бізнесі значно простіше. Усе є зрозумілим, і відповідати потрібно за результати своєї роботи лише перед акціонерами.

У політиці все не так. Але той досвід, який я здобув у передвиборчій кампанії та в сфері державного управління, багато на що мені відкрив очі та змусив подивитися по-іншому. Також я отримав симбіоз досвіду та розуміння того, що таке політика і що таке виборчі перегони саме на місцях. Можна говорити про високі речі своїм виборцям та розводити демагогію, а можна забезпечити 250 лучан роботою. Думаю, ми ще мислимо тенденціями та брендами. Коли будемо бачити результати і вчитись на власних помилках — прийде розвиток.

Підсумовуючи нашу розмову, скажу так: маю плани брати участь у політичній діяльності та будувати політичну кар'єру. Буде це посада в міністерстві, депутатська діяльність, робота у виконавчих органах чи якась інша, не знаю. Наразі себе бачу в приватній сфері, знаю, як працювати та отримувати позитивний результат. Є можливість реалізувати декілька проектів і в Луцьку. Працюючи керівником державного підприємства, такої можливості не мав. Мені 32 роки. Досвід уже є, енергії, бажання, сил для реалізації проектів теж вистачає.

Розмовляв
Михайло ГАРЩАЛЬ

при приватизації підприємства?

— Найбільша проблема — це інтерес державних осіб, політиків до об'єктів приватизації. Зокрема, деякі депутати своїм голосом із трибуни Верховної Ради намагаються вплинути на керівника державного підприємства, щоб приватизація не пішла. Думають: може, вдасться домовитися з керівником: як не з цим, то з наступним. Це і є основна проблема приватизації. Далі йдуть технічні, економічні питання.

— Луцький спиртзавод також входить до «Укрспирту». Яка доля його може чекати?

— Коли я керував «Укрспиртом», то проблем із луцьким СГК не було. Луцьке підприємство насправді має невеликі потужності. Раніше існу-

гривень. 20 відсотків із них — це невеликий зарібок для місцевої казни.

Коли я очолив «Укрспирт», у мене була можливість запустити одне з сорока двох підприємств в Україні, і я вибрав саме Луцьк. Вирішив, що ми обов'язково маємо відновити це підприємство. І ми це зробили. Завод почав працювати, а люди — отримувати заробітну плату. Приблизно 250 працівників отримують вищу за середню заробітну плату в Луцьку та забезпечують власні родини.

Що стосується приватизації, то я думаю, що Луцький спиртзавод обов'язково приватизують. Залишити його в статусі державного підприємства немає жодного сенсу. Якщо

ж більше управлінець у реальному секторі економіки, інвестиційний банкір і точно не політик у глобальному сенсі цього слова. Я вмію керувати підприємством, бачу його можливості, вмію ці можливості оптимізувати.

Якщо ж розглядати інші варіанти, то були ідеї взяти участь у конкурсі на заміщення керівних посад в інших державних підприємствах. Після того, як пішов із «Укрспирту», розглядав деякі можливості. Однак поки немає реальної роботи в напрямку відкритої та чесної приватизації і, головне, поза політикою, думаю, я не готовий знову взяти ці ризики на себе.

— Які, на Вашу думку, першочергові реформи потрібно робити